

Alvara
en het Kind van de Maan

Emma's books

Eerste exemplaar © 2024 Emma Van Damme

Cover © Emma Van Damme

Auteursfoto © Emma Van Damme

ISBN: 9789465123332

Afdruk: Brave New Books

Emma's books

emmasbooks.be

Elke uitgave van geschriften, muzikale composities, tekeningen, schilderijen of andere producties, geheel of gedeeltelijk gedrukt of gegraveerd, in strijd met de wet- en regelgeving met betrekking tot het eigendom van de auteurs, is namaak en elke namaak is een misdrijf.

Alvara

Emma Van Damme

Voor iedereen die hoop heeft

Hoofdstuk I

De gevallen wolf

Soms gaat controle over loslaten.

Over vrijlaten wat binnen in je schreeuwt. Het is hoe bloemen bloeien, regen uit zware wolken valt of leeuwen brullen om je te beschermen.

Ik heb nooit geweten dat ik zo'n energie, zo'n sterke emotie kon vasthouden als ik nu voelde. Maar terwijl woede mijn ziel vulde, vulde bliksem de atmosfeer.

Helderheid bereikte de hoeken van de kamer. Er was geen vluchten, geen verstoppen.

De kreten van de koning weerklonken buiten de kasteelmuren toen hij op de grond viel. De magische energie kwam uit mijn lichaam, vloog door elke vezel uit mij. De bliksem sloeg recht in zijn borst. Precies waar hij Elita had geraakt. Precies waar hij alles van me had afgenomen.

Terwijl zijn kreten met zijn leven vervaagden en zijn lichaam oploste in de helderheid van het licht, verdween zijn ziel. Eindelijk was de wrede koning gevallen. Koning Aldrich de derde had verloren.

"Aiden! Iemand! Help!"

Met Elita's lichaam in mijn armen rende ik naar de anderen. Het lukte me om ons uit het kasteel te teleporteren naar het plein waar ik de anderen had gezegd naartoe te gaan.

"AIDEN!" riep ik uit. Mijn zicht was verstoord, maar op de een of andere manier kon ik hem naar me toe zien rennen. "Alvara, wat is er gebeurd?!" Hij zag dat ik en zijn zus onder het bloed zaten.

Hij stopte met rennen zodra hij het levenloze lichaam van zijn zus zag.

"Elita?" Al het leven dat ooit in zijn stem zat, leek met zijn zusje te zijn vertrokken.

"Het spijt me zo, Aiden, het spijt me zo!"

Zonder verdere woorden nam hij zijn zus uit mijn armen. Magisch vuurwerk vulde de lucht als teken dat de strijd voorbij was.

Het roepen van Aria en Everest om de oudste kinderen galmde door mijn oren. Tranen vulden ook hun ogen zodra ze haar zagen. Aria's geschreeuw doorboorde het koninkrijk toen ze op haar knieën viel. Ik kon het niet verdragen om haar in de ogen te kijken.

Toen de anderen aankwamen en de gevallen wolf zagen, werden ze stil.

"Alvara, breng ze naar huis, alsjeblieft," zei Everest zonder zijn ogen van zijn dochter af te wenden. Ik deed wat hij vroeg en bracht het lichaam van Aiden en Elita naar hun huis in de Starwoods. Aiden legde haar neer op het bed terwijl ik me terug naar de anderen teleporteerde.

Eén voor één bracht ik ze naar huis, waar de anderen juichten voor onze overwinning, niet wetend wat er echt gebeurd was. Aria was de laatste die naar huis terugkeerde. Ze had een moment alleen nodig voordat ze terugkeerde naar het dorp waar ze van hield, waar ze naast haar oudste dochter woonde. Toen ik aanbood om haar naar haar familie te brengen, weigerde ze mijn hand te pakken. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik begon gewoon weer te huilen.

"Gaat het?"

Ik schrok van haar vraag.

"Het is allemaal mijn schuld."

Ze raapte zichzelf bij elkaar en kwam naar me toe. Ze sloeg haar armen om mijn pijnlijke schouder voor een moederlijke knuffel. De wond waar het zwaard van de koning mijn huid had doorgesneden bloedde nog, dus ze was voorzichtig om me geen pijn te doen.

"Het is goed, lieverd."

"Nee, nee, dat is het niet. Waarom ben je niet boos? Ik ben de reden dat je dochter dood is!" Ik bevroor. Ik zei het gewoon.

Hardop.

Er viel een lange pauze tussen ons. Geen van ons beiden wist wat te doen of te zeggen. Tot Aria sprak: "Alvara, luister naar me. Jij bent niet de reden, oké? Je kan jezelf niet de schuld geven."

"Maar-"

"Ja, ik heb mijn dochter verloren, maar ze koos ervoor om hier te zijn, we wisten allemaal wat er op het spel stond. En we besloten aan jouw zijde te staan. Je bent niet alleen onze leider, Alvara, je bent familie."

Ik omhelsde haar en het voelde veilig. Als een knuffel van een moeder.

Mijn moeder.

"Mijn moeder," mompelde ik.

"Wat, schat?"

"Mijn moeder," herhaalde ik luider. "Ze zei me haar niet terug te brengen."

Ik herinnerde me weer wat mijn moeder me liet beloven...

Ik had haar beloofd haar ziel te laten rusten. Eindelijk klonk er hoop in mijn stem.

"Alvara?"

"Aria! Weet je wat dit betekent? Ik kan haar terugbrengen!"

"Schat, dat is onmogelijk, alleen-"

"Alleen de machtigste heksen kunnen die spreuk uitspreken, dat weet ik. Maar ik moet wel."

Zonder te wachten tot ze verder tegenstribbelde, teleporteerde ik ons naar het dorp waar de anderen de dorpelingen verzamelden. Eenmaal daar stond ik op het platform en sprak mijn mensen toe:

"Koning Aldrich de Derde van Esmeray is dood." Applaus vulde de zaal, maar het vervaagde toen ze voelden dat er meer was.

"Ik heb jullie allemaal beloofd om jullie veilig te houden. Om jullie en jullie families te beschermen. Om ervoor te zorgen dat *iedereen* veilig terug zou keren. Ik zal die belofte niet breken. Ja, we hebben iemand verloren. We hebben Carmelita Archer verloren."

Ik slikte, nauwelijks in staat om de woorden uit te spreken. Overal in de menigte klonken kreten. Aiden bleef een tijdje bij zijn zusje thuis en gaf me een knikje toen hij terugkwam. Hij staaarde me toen net zo ongeduldig aan als de anderen, alleen wist hij wel wat ik ging zeggen.

"Er is een spreuk. Een wederopstanding spreuk. Volgens de legende kunnen alleen bepaalde heksen hem uitvoeren. Alleen de meest krachtige. Ik alleen ben gewoon ik, maar samen zijn we zoveel meer. We zullen haar terugbrengen. Let op mijn woorden, Elita zal naar huis terugkeren."

"NEEEEEEEEE!!!" schreeuwde ik uit toen de pijn voor de duizendste keer in mijn nachtmerries door Elita's lichaam boorde.

"Het spijt me zo, het spijt me zo!" riep ik uit in de hoop dat ze me zou kunnen horen. Aiden kwam mijn kamer binnen en nam me in zijn armen.

"Alvara, het is oké." Zijn stem was zacht en kalmerend. "Nee, nee, nee. Het is *niet* oké, Aiden." Ik keek hem even aan voordat ik weer in trance raakte. "Het is allemaal mijn schuld. Ik zal het oplossen. Ik moet haar terugbrengen." Ik bleef die drie zinnen herhalen, zelfs door de sussende woorden van mijn vriend.

Waren we nog steeds samen? Waarom gaf hij mij niet de schuld? Ik was de reden dat zijn zus dood is. Wat als ik hem ook verloor?

"Je raakt me niet kwijt, Alvara. Nu niet, nooit niet."

"Aiden-"

"Alvara, luister naar me. Jij bent verreweg het meest verbazingwekkende dat me ooit is overkomen. Ja, *haar* verliezen is ondraaglijk en ik weet dat je jezelf er de schuld van geeft, maar geloof alsjeblieft niet dat je geen liefde waard bent. Want mijn liefde voor jou is wat me hier doorheen helpt. We komen hier wel doorheen... samen."

"Samen," herhaalde ik. "Help me haar terug te brengen."

"Wat?"

"Aiden, help me Elita terug te brengen."

"Alvara, je weet dat er niets is dat ik niet voor mijn zussen zou doen, maar je beseft ook dat dat onmogelijk is, toch?"

"Zelfs als het onmogelijk is! Aiden, een jaar geleden geloofde ik dat dit allemaal onmogelijk was. Magie, heksen, spreuken,...! Maar als er maar een kleine kans is dat ik haar terug kan brengen, alsjeblieft, laat het me proberen."

Hij kuste mijn voorhoofd terwijl ik op zijn schoot lag.

"Het spijt me, je hebt gelijk. Ik wil gewoon niet te veel hoop koesteren en haar opnieuw verliezen. En deze spreuk, we weten niet hoe gevaarlijk die is."

"Daarom doen we het samen."

"Samen," herhaalde hij zacht.

Ik verzonk in hem en rook zijn vertrouwde geur van groene bossen en vers gevallen regen.

Het lukte me om in slaap te vallen, wat niet beter was dan het schuldgevoel overdag. Ik keek toe hoe Elita op de grond viel onder het gelach van de koning, keer op keer.

"We lijken veel op elkaar, Alvara." Zijn verachtelijke woorden deden me nog steeds kokhalzen. Was ik echt zoals hij? Een door wraak geobsedeerde vechter die alles zou riskeren? Het was precies zoals Alora voorspeld had... Als ik echt wraak wilde nemen op koning Aldrich, zoals ik deed, zou ik de gevolgen onder ogen moeten zien. Ik realiseerde me wat een stomme fout ik had gemaakt. Ja, ik had de wereld verlost van die afschuwelijke man, maar had ik ook zo'n afschuwelijk persoon gecreëerd? Hij mag Elita dan gedood hebben, maar ik was de reden dat ze dood was. En ik *zal* de reden zijn dat ze terugkeert. 's Ochtends besefte ik dat ik maar één ding wilde. Ik zou alles doen wat in mijn

macht lag om mijn vriendin naar huis te laten terugkeren.

Hoofdstuk II

Eenzaam in een drukke ruimte

Uren gingen sneller voorbij dan er pagina's werden omgeslagen. Er waren te veel boeken en te weinig tijd om ze stuk voor stuk te bestuderen om deze opstandingsspreuk te vinden. Ik zat in mijn eentje in de bibliotheek en vroeg het kristal om hulp. Het was moeilijk om de juiste opdrachten aan de magische steen te geven. Ik had immers geen idee waar ik precies naar op zoek was.

"Wederopstanding spreuken," vroeg ik. "Land van de doden." Ik probeerde zoveel verschillende dingen,

maar ik kon niets vinden. Zou die informatie gebrand hebben met die van de koning? Had hij ervoor gezorgd dat wie er ook stierf in de strijd, ik ze niet terug kon brengen?

Nee, ik mocht de hoop nu niet verliezen. Ik had beloofd Elita terug te brengen. Ik had het iedereen beloofd. Ik had het Aiden beloofd.

Aiden...

Ik had hem al een tijdje niet gesproken. Ik had mezelf opgesloten in Alora's bibliotheek en was sindsdien niet veel buiten geweest.

Aiden was waarschijnlijk bij zijn familie. Het was moeilijk voor hen om het verlies van haar te verwerken, vooral voor Malia, de jongste zus. Zij en haar oudere zus waren erg close en ze ging niet erg goed om met haar afwezigheid. Ik kon haar verdriet letterlijk voelen, want dat was haar magische gave. Aiden probeerde wat extra tijd met haar door te brengen om haar gedachten af te leiden. Het laatste wat ik hoorde was dat ze ergens heen zouden gaan waar nog nooit iemand was geweest. Als ik het goed geraden had, was dat Aiden's geheime boomhut in het bos.

"Ja, ze vond het erg leuk," zei een zachte stem van achter me.

Ik keek op en wist al wie het was.

"Aiden," zei ik, met een neutrale toon.

Ik keek hem kort aan en keerde terug naar het boek dat ik aan het bestuderen was.

"Alvara?"

"Mm," mompelde ik zonder op te kijken.

"Alvara," zei hij opnieuw, zijn stem iets strenger.

"Ja?"

Hij haalde diep adem en zei: "Alvara, waarom praat je niet met me?"

"Waar heb je het over?"

"Je ontwijkt me."

"Dat doe ik niet."

Er viel een stilte.

"Alvara- we zitten hier samen in, weet je nog?"

"Nee, dat doen we niet, dit is *mijn* rotzooi, ik los het wel op."

"Het was niet jouw schuld-"

"Ja, dat was het, Aiden."

"Het was haar eigen keuze om mee te gaan, je hebt haar niet gedwongen."

Ik schudde mijn hoofd. "Aiden-"

"Ze vocht voor je, omdat ze om je gaf, omdat wij om je geven. Waarom laat je *mij* er niet om geven?"

"Omdat iedereen waar *ik* om gaf stierf!"

Zo, ik heb het gezegd. Hij keek me aan met een ingevallen blik in zijn ogen, niet goed wetend wat hij moest zeggen.

"Elita, mijn moeder, zelfs Alora! Ik heb ze allemaal verloren. Ik kan jou niet ook verliezen."

Ik voelde zijn armen om me heen.

"Je kan me nooit kwijtraken. Nooit."

Hij pakte mijn bibberende handen en verstrengelde zijn vingers tussen de mijne. Zijn andere hand omhelsde zacht mijn gezicht. Ik slaakte een diepe zucht.

"Nooit," herhaalde hij en hij leunde voorover voor een kus op mijn voorhoofd.

Toen beseftte ik hoe kinderachtig mijn gedrag tegenover hem was. Hoe idioot ik moet hebben geklonken.

"Het spijt me, ik heb net uren, misschien dagen, non-stop zitten lezen en studeren, ik heb geen idee of het dag of nacht is. En..."

Aiden hield me tegen door zijn vinger voor mijn lippen te plaatsen.

"Het is avond. Je zou naar huis moeten gaan, wat rusten, fatsoenlijk eten en iets doen waar je van houdt."

Aan mijn gezicht te zien moet Aiden geweten hebben hoe ik daarover dacht, want ik keek niet blij of zelfs maar enigszins tevreden.

"Voordat je een excuus verzint om te blijven zoeken, wat je vast al in je hoofd hebt, bedenk dan hoeveel sneller je een oplossing zult vinden met een frisse start."

Aiden had altijd een interessante manier om mijn gedachten binnen te dringen. Hij wist me altijd op de juiste manier te overtuigen. En misschien had hij ook deze keer, zoals gewoonlijk, gelijk. Als ik Elita terug wilde brengen, moest ik helder denken.

"Oké, ik ga naar huis om wat te eten en probeer wat te slapen, maar ik kom terug om manieren te zoeken zodra ik wakker ben. Deal?"

Aiden keek me aan. Hij keek dieper in mijn ziel dan ik voor mogelijk hield.

"Wat?"

"Eet met me mee," stelde hij voor.

"Meen je dat nu?"

Hij gaf geen antwoord. Hij staaarde alleen maar terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok.

"Je hebt dit nodig," legde hij na een tijdje uit. "Ga naar huis, kleed je om en ik verwacht je op mijn stoep wanneer de maan over de bomen reikt."

Zonder nog iets anders te zeggen, vertrok hij. Door het boekenportaal, naar wat eens Alora's huis was. Ik bleef sprakeloos achter. Ik sloeg even het boek dicht dat ik voor de zevende keer aan het herlezen was over oude spreuken, in de hoop er iets in te vinden. Elke spreuk die ik vond of waarvan ik dacht dat het wat kon zijn, bleek een mythe te zijn.

Uiteindelijk deed ik wat Aiden me vroeg en verliet het land van de boeken. Het kon me niet veel schelen wat ik aan zou trekken, maar uiteindelijk besloot ik een jurk van geverfde schapenwol te dragen. Aria had me die cadeau gedaan omdat ik steeds Elita's kleren droeg. Ze was wit en met de hand geweven. Ik droeg mijn laarzen eronder en liet mijn haar loshangen. Ik wierp mezelf een krachtige blik in de spiegel en deed mijn best om mijn geforceerde glimlach zo echt mogelijk te laten lijken. Ik verliet mijn kamer en sloot de deur.

Op weg naar het huis van de Archers zag ik de gebruikelijke dorpsgebeurtenissen aan het einde van de dag. De dorpelingen die hun kinderen naar binnen riepen voor het avondeten, het witte dikke sneeuwtapijt dat de aardkorst bedekte en de magische rozen die elk huishouden verlichtten.

Ik was er bijna tot iets me deed stoppen. Ik kon me niet bewegen. Ik kon niet schreeuwen. Ik probeerde

van alles om iemand bewust te maken van de situatie, maar op de een of andere manier leek er niemand in de buurt te zijn.

"Hallo, Alvara."

Ik gilte zo hard dat ik mezelf wakker maakte. Aiden stond over me heen met paniek op zijn gezicht.

"Gaat het?" vroeg hij.

"Waar? Wat is er gebeurd?" Ik keek om me heen en probeerde te zien wat er gebeurd was.

Ik zat, in de sneeuw, bijna voor Aiden's huis. "Ik weet het niet, maar ik hoorde je schreeuwen en je lag op de grond."

Ik stond op en schudde mijn hoofd.

"Ik verloor waarschijnlijk het bewustzijn omdat ik zo'n honger heb."

Hij voelde dat er meer was, maar zelfs als hij het had gevraagd, had ik niet kunnen antwoorden.

Toen we bij het huis van de Archers aankwamen, raakte ik een beetje in paniek. Sinds Elita's begrafenis was ik niet meer in hun huis geweest en had ik behalve Aiden niemand meer gesproken.

